

JAUNĀIS CELŠ

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORĢĀNS

PSRS DARBAĻAUDISI! AKTĪVI PIEDALĪETIES EKONOMIKAS VADĪBAS REFORMĀ! APĢŪSTĪET EKONOMISKĀS ZINĀŠANAS, DROŠI IEVĪESIET JAUNĀS SAIMNIEKOŠANAS METODEDES, LABĀKO PIEREDZI, PROGRESĪVĀS DARBA ORGANIZĀCIJAS UN STIMULĒŠANAS FORMĀS, SAIMNIECĪSKO APREKĪNU UN PASFINANŠĒŠANU!

No PSKP CK Aicinājumiem Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienā

Lauksaimniecības produkcijas realizācija 1987. gada trijos ceturkšņos

Produkcijas veids tonnās	Realizēts 1986. g.	1987. gads		Procentos	
		plāns 1987. gada 9 mēn.	izpilde	pret 1986. gadu	pret plānu
Graudi	1173	1270	1316	112	104
Kartupeļi	610	620	622	102	100,3
Linšķiedra	104	125	114	110	91
Piens	7101	7010	7574	107	108
t. sk. no sab. sektora	6383	6325	6821	107	108
no ind. saimniecībām	718	685	753	105	110
Lopi un putni	1645	1570	1684	102	107
t. sk. no sab. sektora	1547	1490	1601	103	107
no ind. saimniecībām	98	80	83	85	104

ARĀJU DARBA HRONIKA

Rudenī apamās zemes kopīgā platība saimniecībā ir 1880 hektāri, no tiem I ražošanas iecirknī — 989, un otrajā — 891 hektāri.

Izstrādāts šī darba veikšanas grafiks. Saskaņā ar to līdz 19. oktobrim bija apvērsti 1268 hektāri. Tajā skaitā I ražošanas iecirknī 604, un otrajā — 664. Par sacensības līderiem izvirzījušies Stepans Jakovļevs, kurš nedēļā izpildīja 6,06 maiņu normas, Pāvels Groza — 9,5 un Aleksejs Sabanskis — 5,97 normas.

Operatīvās ziņas mehanizatoru sociālistiskajā sacensībā rudens aršanā

katru dienu savlaicīgi iesniedz ražošanas iecirkņu priekšnieku palīdzēs Nina Rumaka, Jadviga Belousova un Ija Tolstopjatova.

Ražošanas iecirkņu mehanizatori iepriekšējā nedēļā nebija nodrošinājuši vajadzīgos tempus, tādēļ bija saņēmuši uzdevumu nokavēto atgūt šonedēļ. Par to — mūsu nākamajā hronikā.

Individuālās sacensības ekrāns

Mehanzatori	Izstrādes normu izpilde:	
	nedēļā līdz 19. oktobrim	no sezonas sākuma
Pirmais ražošanas iecirknis:		
Andrejs Zabalujevs	2,95	6,46
Staņislavs Rubens	3,95	10,62
Jānis Gaura	3,95	10,62
Pāvels Groza	9,25	14,65
Zotīks Balalajevs	0,62	1,79
Nikolajs Pozdņakovs	3,84	5,09
Aleksejs Sabanskis	5,97	10,51
Vladimirs Bulovs	1,04	1,04
Grigorij Krotovs	2,49	2,49
Otrais ražošanas iecirknis:		
Jānis Klišais	4,13	17,25
Pēteris Čiis	4,47	12,30
Stepans Jakovļevs	6,06	15,67
Jānis Rutkovskis	1,76	4,88
Juris Rutkovskis	1,84	6,44
Aleksejs Ksendzovs	1,84	3,13
Leonīds Tormaševs	2,79	3,53
Vladimirs Agafonovs	4,45	4,45
Jāzeps Pauriņš	2,02	2,02

DAŽOS VĀRDOS

SIERA RŪPNĪCA — TV PANORĀMĀ

Sajās dienās republikas televīzijas skatītājiem bija iespēja ielūkoties mūsu siera rūpnīcas darba ikdienā. Par to stāstīja komjaunieši — ražošanas priekšnieks Aivars Pīzelis un vecākais siera ražošanas meistars Andris Jaunkalns.

Raidījumu sagatavoja informatīvā programma «Panorāmā».

ARĪ MĒS — «MIERA VILNĪ»

Sodien vienā no Japānas pilsētām — Hirosimā, uz kuru otrā pasaules kara beigās amerikāņi nometa atombumbu, dienas vidū notika miera kustībai veltīts mītiņš. Sakarā ar to Latvijas Miera aizstāvēšanas komiteja nākusi klajā ar aicinājumu solidarizēties ar Vispasaules miera kustības spēkiem, piedalīties akcijā «Miera vilnis», rīkot masu pasākumus, vai vismaz katram domās pakavēties par labajiem, radošajiem un tīrajiem darbiem, būt kopā vienotās rindās ar visiem miera cīnītājiem.

Piedalīsimies arī mēs «Miera vilnī»!

Iegādājās mājas uz nomaksu

Valde nolēma apmierināt kolhoznieku Tatjanas Rodionovas, Genādija Gvozdeva, Andreja Conkas un Ivana Nikiforova pieprasījumus par viensētu tipa māju, kuras tiek būvētas Feimankas kreisajā krastā, pārdošanu uz nomaksu, noteicot, ka 50 procentus to vērtības sedz kolhozs, atli-

kušos 50 procentus — pircējs, no kuriem pusi iemaksā tūlīt, bet atlikušo summu 20 gadu laikā. Šīs mājas to īpašnieki drīkst pārdot tikai kolhozam. Noteikts laiks, kad jāpārceļas uz tām, atbrīvojot tīros dzīvokļus vai arī vecās mājas.

Par vienu no labākajām lina fabrikā izvirzījušies maiņa, kurā par meistari strādā Valentīna Terentjeva. Sacensībā šis kolektīvs pastāvīgi ierindojas godalgotajās vietās, maiņā ražo vairāk par 400 kilogramu garš un pāri par 960 kilogramiem īsās šķiedras.

Attēlā: maiņas meistare V. Terentjeva (centrā) ar labākajiem strādniekiem šķiedras presētāju Alfrēdu Vilcānu un garās šķiedras šķirotāju Heoriju Tarasovu.

A. MEŽMAĻA foto

«LAUKU AVĪZE»

Ar lielu interesi visi mūsu republikas iedzīvotāji uzņemuši ziņu par jauno laikrasi iznākšanu ar 1986. gada 1. janvāri, ko izdos Latvijas Kompartijas Centrālā Komiteja. Ja šis veiksmei laukiem, lauku problemām un lauku cilvēkiem, šis nedēļas avīze, pie tam arī ar ārejo izskatu atšķiršies no citiem republikas izdevumiem, solās iznākt interesantā, daudzpusīgā.

Latvijas informācijas agentūra paskaidro, ka jaunais preses izdevums dos uz to iespējām, redakcijas kolektīvs ciesa sadarbībā ar žurnāla autoriem iecerējis organizēt plašu publikāciju par agroparicisko kompleksa attīstības un pārveidošanas

jaunajumiem, kā arī rakstīt par lauku cilvēku sabiedrisko un saimniecisko darotājiem, stipru, par kultūru un sadzīvi laukos. Šis savam — pienācīgu vietu ierada arī pārrindas pieredzes propagandai. Avīze tiek adresēta arī zvejniekiem, mehanizatoriem, mežkopjiem.

Redakcija gaida ierosinājumus un priekšlikumus, ka veidos darbu, kam pieņemsi lielāku uzmanību. Tas adrese ir Krievu, daļas dambī 3, aponeņu kastē — 38. Ietad, preses nams, kur atrodas arī citi mūsu republikas izdevumi. To var parādīt tikai līdz 1. novembrim, aponeņu maksā gadam — 3 ruļļi un 12 kapeiki.

Organika — tīrumiem

Visi organiskie mēsli tiek rūpīgi savākti un izmantoti ražu vairošanai. Tos, apgādājot ar vajadzīgajām piedevām, izved pie laukiem, kur tiek uzglabāti, nokrauj lielās stīpās, lai nogatavojas. Nepazūd arī virca. Tās, piemēram, daudz ražo cūkkopības komplekss Aizupiešos, tiek savākta arī pie citu lopu novietnēm. Šķirdās organikas izvešanai kolhozā ir cisternas ar desmit tonnu ietilpi, tās transportē ar jaudīgajiem riteņtraktoriem T-150K, vircu uzlaista paredzētajās vietās.

Arodbiedrība pārkārtošanās gaisotnē

PĀRSKATU UN

VĒLĒŠANU KAMPANĀ

Agrofirma «Krasnij Oktjabrj» arodorganizācijā noslēgusies pārskatu un vēlēšanu kampaņa. Tā notika īpašos, agrāk nepiedzīvotos apstākļos. Pirmkārt, tāpēc, ka visas organizācijas jau nostrādājušas jaunās apstākļos — agrofirma ievaras, otrkārt, tās bija laikā, kad mūsu vaistī vaida radoss pacēlums, ko izraisījis pārkārtošanās, demokrātizācija, jauns pavērsiens sociālajā un ekonomiskajā attīstībā. No vienas puses, šim sapucēm vajadzēja parādīt, kā tad kolektīvi iejutusies jaunajos tīmas apstākļos, kas ir viens no pārkārtojumu praktiskajām izpausmēm, un caur to tad arī atieksmi pret visas vaistes problēmām. Bija pamats ļoti augstai aktivitātei. Tā tad arī tika novērota. Varbūt vēl līdz galam strādnieki un kolhoznieki nav iejutusies savās jaunajās lomās, savā integrācijā, savstarpējā sadarbībā un atbalstā, tomēr galvenajos viencienos viņi ir uz pareiza ceļa.

Aktīvāk un arī ierīstāk kā citkārt, iepriekšējos gados, sapucēs noritēja līnu raubkā, siera rūpnīcā, abos mehanizatoru kolektīvos kolhoza ražošanas iecirkņos.

Principiāli, no kritizētāja reālasma pozīcijām savu stāvokli un darbu raksturoja līnu raubkā arodorganizācijas sapucēs dalībnieki. Tika izteiktas vajadzības, doti ierosinājumi, kā efektīvāk normalizēt stāvokli. Daudzi no šiem vēlēšiem jau radusi praktisko piepildi. Piemēram, izdarītas izmaiņas vadosajā un speciālistu sastāvā, šis tas izemējis arī karriāras ieviešanā. Pārkārtošanās pamats jau arī ir kārtības un disciplīnas nostiprināšana.

Arī siera rūpnīcā vērojama ardzīvošanās, lielāka ieinteresētība kopīgajās lietās. Par to liecināja kaut vai daudzo jautājumu sraumes, uz kuriem bija jāatbild gan agrofirma generāldirektoram Romuaidam Kavinskim, gan arī viņa pirmajam vietniekam, atbildīgajam par piena sagādi, pārstrādi un realizāciju Pēterim Zukulim. Tas nekas, ka lieka daļa šo jautājumu liecināja, ka vēl ne visiem īsti skaidri ir agrofirma mērķi un uzdevumi, tās nepieciešamība dotajā posmā, vismaz cilvēki interesējas un izdara slēdzienus. Kopīgais darbs un dzīve tikai sākusies, viss vēl priekšā.

Sajā uzņēmumā asi izvirzījās jautājums par nepietiekamu apgādi ar ceļazīmēm uz sanatorijām un atpūtas namiem. Strādnieku prasības darītas zināmas arodorganizācijas

komitejai, un cenšimies panākt, lai to mēs saņemtu varāk.

Strādniekiem vajadzīgi tauram, pierādījumi, ka dzīve nestāv uz vietas, mainās uz augšu, attīstās. Ar vārdiem vien tos nav iespējams pārliecināt. Cietes rūpnīcā viena gada laikā nonkusis tik krāsas pārmaiņas, par kādām agrāk nenācās sapņot — sākusies uzņēmuma rekonstrukcija, nostiprinājusies darba disciplīna, sekmīgāk tiek risināti jautājumi par apgādi ar dzīvokļiem. Tāpēc arī arodbiedrības sapulce te noritēja mierīgākos tonos.

Ar prieku jāatzīmē, ka daudz patstāvīgāk sākusies darohtes kolhoza «Krasnij Oktjabrj» I un II ražošanas iecirkņu cenu komitejas. Rosīgākas kļuvas darba sabiedriskās padomes. Mehanizatorus sairauca, ka nav tehnikas mazgātavas — šī jautājuma risināšana kolhozā stipri ievilkusies. Neapmierina arī darba apmaksas izcenojumi, īpaši tennikas remonta, kas ļoti svarīgs darbs. Viņi ekonomiskajam dienestam ierosināja izsvādīt jaunus.

Tāpat mūsu agrofirma ir cēris ceitnieku brigādes — to sapucē pieņemts lēmums izveidot savu cenu komiteju.

Sapucēs izteikts daudz interesantu un efektīvu priekšlikumu — tie ņemti uzskatē un tiks īstenoti. Tāpat ņemta vērā cehu komitejām un agrofirma arodkomitejai adresēta kritika. Mēs ļoti apzināmies, ka visam arodaktivam, vēlētajiem pārvaldes orgāniem jāieņem aktīva dzīves pozīcija pārkārtošanās gaisotnē. Mūsu pienākums vispirms ir iemācīties skanēt un taupīt katru ražošanas ieguldīto rubli, izskaust darba disciplīnas pārkāpumus. Līdz galam neesam atzinājuši arī cīņas par atūrigu dzīvesveidu efektivitāti. Piemēram, nav skaidrības, kuri tad uzņēmuma ir atūriga dzīves veida piekopēji, kuri nav. Nav uzstājīgi arī darba aizsardzības sabiedriskie inspektori.

Starp aktīvākajiem varam nosaukt arodkomitejas pastāvīgo komisiju priekšsēdētājus A. Beinaroviču, A. Romanovu un vēl dažus citus. Bet tas ir maz.

Sapucēs parādīja, ka mums jāorganizē arodaktīva apmācīšana, diferencēta uz konkrētiem piemēriem no labāko kolektīvu pieredzes.

Tatjana GROMOVA,
agrofirma arodkomitejas priekšsēdētāja

ILZE INDRĀNE

To jubilaru vidū, kuri šogad atskatījās uz saviem mūža sešdesmit gadiem, ir arī lauku laudim zināmā rakstniece Ilze Indrāne. Pirms dažām dienām viņa viesojās Preiļos, bija uz tikšanās ar saviem cīentājiem rajona jaunajā Grāmatu namā.

Grūts un sarežģīts ir bijis rakstniece dzīves ceļš, kā jau daždien cilvēkiem, kuriem jaunība iegādījās pēckara sūrājos gados. Pirmajā miera pavasarī — 1946. gadā — Madonas vidusskolu absolvēja nesenā pagātnē kalpa Liepiņa meita Undīna. Tad mums daudz kā trūka, nebija arī kas

skolās māca bērnus, un deviņpadsmitgadīgā meitene sāka strādāt. Pirmā skola viņai bija Mārcienā, tad astoņus gadus sabija par direktori un skolotāju Kusas pamatskolā un vēl sešus gadus — līdz 1962. — par skolotāju Praulienas pamatskolā.

Praulienas ciems atrodas netālu no Madonas, jau ilgu gadu pazīstams kā rakstniece māju vieta. Te viņu visi zina, arī no tālākas apkāmes ļaudis var pateikt, kā atrast ceļu uz Lejaszīļu mājām.

Savu dzimšanas dienu Ilze Indrāne atzīmē Jūrgos — 23. aprīlī, laikam tas, kā iztekusies, bijis liktenīgs un iznācis tik daudzas

reizes mainīt dzīves vietas. Viņa dzimusi Lazdonas pagastā, mācījās Vestienas pamatskolā. Vēlāk daudzi gadi aizritēja Pļaviņās, Bērzaunē, Mārcienā, Madonā. Tēvs bija revolucionāri noskaņots kalps, kurš pie desmit hektāriem zemes tika tikai 1940. gadā — tos piešķīra padomju vara. Viņš ļoti interesējās par literatūru un vēsturi. Par savas daiļrades avotiem rakstniece izteikusies, ka tie noteikti meklējami bērībā, pie tēva, kurš bija apveltīts ar bagātu valodu un iztēli, ar lielu skaistuma un atbildības izjūtu.

Savus pirmos literāros mēģinājumus I. Indrāne publicēja Madonas rajona laikrakstā «Stars», vēlāk arī «Skolotāju Avīzē» — tie bija tēlojumi un stāsti. Grāmatā pirmās stāstu un tēlojumu krājums iznāca 1959. gadā — «Dzirkstis». Un pirmais romāns, ko visi ir lasījuši un zina, ir «Lazdu laipa». Tad pēc kāda laika sekoja «Cepure ar kastaņiem», «Udensnesējs», «Aisma» un 1984. gadā — «Zemesvēzi dzirdēt», kurā attēlojusi pēckara paaudzes dzīvi un darbus, kolektīvizāciju.

Viņas spalvai pieder jaukas grāmatas bērniem — pasakas un stāsti «Tipsis, Topsis un Tedis», «Kur ir tāda egle...», «Labā diena», «Cīņa ar milzi», «Pirmās klases pasakas», kā arī vecāko klašu skolēniem un jauniešiem adresētās miniatūru grāmata «Meklēju zēnu ar zaļām acīm», bērniības atmiņu stāsts «Anemone». Viņa pievērsusies publicistiskai, dramaturģijai.

Par savu nesavtīgo darbu rakstniece divas reizes saņēmusi Latvijas PSR Valsts prēmijas, Ed. Veidenbauma prēmiju, 1974. gadā viņai piešķirts Latvijas PSR Nopelni bagātās kultūras darbinieces goda nosaukums.

Viņa ir rostīga, enerģijas un ieceru pārpilna. Viesošanās Preiļos bija viņas dzīves jubilejas svinību turpinājums. Ar viņu tikties bija ieradusies jaunie. Un tas ir dabīgi — visvairāk savu varoņu viņa atradusi starp gados jaunajiem. Ar skanīgajām dziesmām te iemīļoto rakstniece sveica meitenes no Vārkavas vidusskolas — etnogrāfiskais ansamblis «Vālodzīte».

A. MEŽMALIS

Attēls: Ilze Indrāne Preiļos

Noslēgusies A. Vējāna jubilejas izstāde

Kopā ar šā gada vasaru atmiņu dzīlēs jau aizgājusi arī izstāde Jāņa Raiņa muzejā Jasmuizā, kas bija veltīta mūsu novadnieka, Latvijas PSR Miera aizstāvēšanas komitejas priekšsēdētāja, žurnāla «Karogs» ilggadējā redaktora, Latgales kultūras dzīves modinātāja un rosinātāja, novada jauno literātu atbalstītāja Andra Vējāna 60 dzīves gadu atcerei. Tās autore un izveidotāja bija G. Dzjuvina, viņa bija pratusi parādīt dzejnieka

vispusīgo un nenogurdināmo personību.

Mūsu novadnieka, Latvijas PSR Nopelniem bagātā kultūras darbinieka devums latviešu padomju dzejā ir 30 oriģināldzejoļu krājumi, daudzie tulkojumi, arī tas rakstu klāsts, kuros propagandēta padomju cīņautu dzejnieku un rakstnieku daiļrade, apcerējumi par kultūras vērtībām, grāmatu apskati un familiārdzīgi. Par dzejoļu krājumu «Saule kāpj augstāk» A. Vējānam piešķirta

PSRS Valsts prēmija.

Izstāde bija iekārtota telpās, kur muzejs propagandē Latgales keramikas meistardarbus. Arī tam ir dziļš sakars ar dzejnieku — no savas dzimtas puses viņš smēļ spēkus, Latgales stiprais māls arī viņu padarījis tik spēcīgu.

Deviņi tūkstoši apmeklētāju šovasar pabija Raiņa Jasmuizā, vēroja arī Andrim Vējānam veltītos materiālus.

Aina ILJINA

LIVĀNU
STIKLAM
100

Caurspīdīgā un tonētā stikla izstrādājumi, sākot ar parastajām pudelēm un līdz šķirnes augstas klases traukiem, vāzēm, dažādiem kristāla izstrādājumiem un gaismas vādiem — tāda ir produkcijas «ģeogrāfija», kas pasaulē ienāk ar triju burtu marku — LSF. Tie atšifrējami pavisam vienkārši — Livānu stikla fabrika. Aizvadītajā sestdienā šis kolektīvs pulcējās lielos svētkos — atzīmēja sava uzņēmuma pastāvēšanas 100. gadskārtu. Latvijas KP rajona komitejas un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas apsveikumā teikts, ka fabrika devusi vērā ņemamu ieguldījumu ekonomikas nostiprināšanā, produkcijas kvalitātes paaugstināšanā. Kolektīvs apbalvots ar LPSR Augstākās Padomes Prezidija Goda rakstu.

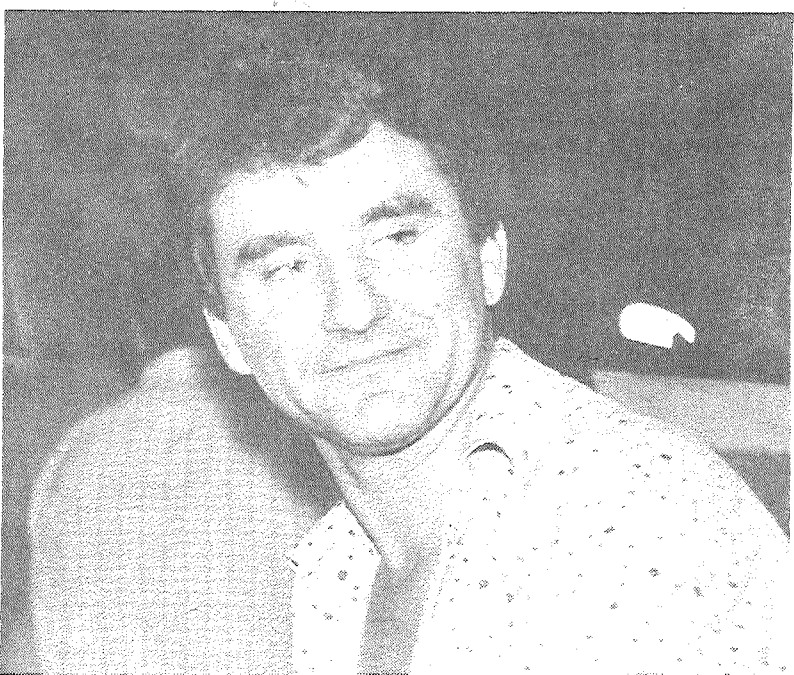
Grūts ir bijis uzņēmuma attīstības ceļš no dibināšanas dienas 1887. gadā. Pirmajā pasaules karā fabrika tika sagrāuta, to atjaunoja tikai 1922. gadā. Drīz vien izrādījās, ka izstrādājumiem nav noieta, akciju sabiedrība bankrotēja, un 1935. gadā fabrika tika slēgta, iekārta izpārdota.

Ne tikai par atdzimšanas, bet piedzimšanas no jauna un citā kvalitātē uzskatāms 1944. gads. 13. oktobrī pieņemts lēmums par fabrikas darba atjaunošanu. Un nākamā gada pavasarī tā deva pirmo produkciju. Kopš šī laika sācies intensīvās attīstības posms.

Piemēram, 1977. gadā tika pabeigta māksliniecisko izstrādājumu rūpnieciskās izlaides apgušana no tonētā stikla — grupa uzņēmuma darbinieku saņēma Latvijas PSR Valsts prēmiju. 1981. gads iezīmējies ar kristāla ražošanas sākumu. Kolektīvs vairākas reizes bijis uzvarētājs Vissavienības socialistiskajā

ATTĒLOS: Livānu stikla fabrikas direktors Jevģenijis Skreivers; viens no rostīgākajiem fabrikas darbiniekiem ir stikla izstrādājumu ražotāju brigādiēris Jānis Vaivods, viņš ir mūsu republikas Augstākās Padomes deputāts; starp uzņēmuma darba veterāniem, kuru pulks iesniedz desmitos, ir atslēdznieks Alberts Kucenķis

Viens cēliens finišējis, otrs — startē

Pašlaik esam divu dažādu cēlienu saskarē. Lai arī vēl samērā silts, govis iaižam ganībās, tur tām vēl iespējams iet pie zāles, bet jau saņem arī pilnus ziemas barības racionus. Arī novietnes jau pārgājušas uz ziemas darba režīmu. Tiesa, vēl šis tas pielabojams, piekārtojams, lai ne-traucētu darbam. Kā tas pienēms, šādos gadījumos mēdzam atskatīties uz noieto ceļa posmu, lai redzētu, kā daros veidojamos turpmāk.

Vasaras ganīto cēliens izmantots efektīvi. Tas deva iespēju kāpināt izslaukumus. Trijos ceturksņos kopā gada sākuma vidējais izslaukums no govs palielināts par 145 kilogramiem, salīdzinot ar šo pašu laiku iepriekšējā gadā, no govs izslaukts pa 4428 kilogramiem. Par apmēram 2,3 tūkstošiem centneru palielinājies piena kopizslaukums.

Labākie panākumi darbā ar Latvijas brūnajām govīm ir Zaseku fermā. Vidējais izslaukums te sastāda 4035 kilogramus, par desmit kilogramiem atpakaļ Aizupiešu lielfermai. Zaseku novietnē panākts šogad lielākais izslaukumu pieaugums — plus 435 kilogrami. Lielferma pērnā gada bija sa-

sniegusi augstu līmeni — līdz tam šogad nenokļuva, no govs vidēji izslaukts pa 4025 kilogramiem.

Mazliet jāpakaļējas pie kādas raksturīgas parādības. Cetras no slaucējām, kuras strādā ar Latvijas brūno govju grupām, šogad deviņos mēnešos izslaukušas piena mazāk, salīdzinot ar to pašu laiku iepriekšējā gadā — Irīna Piskuka, Lidija Serkova, Veronika Koziova un Anna Meluskāne. Visas, tārad, no Aizupiešu lielfermas. Bet kopā ar viņām tur strādā vēl arī citas — viņu grupās izslaukumi ir palielinājušies, un ne jau par nieka tiesu. Protams, var atrast attaisnojošus iemeslus — sakarā ar saslimšanu ar leikozī notikusi govju pārgrupēšana, tām pa lielākajai daļai ir arī otrā laktācija. Taču tādos pat apstākļos strādā arī to grupu slaucējas, kur šogad iegūtas vairāk piena. Piemēram, Kirjānas Minailovas grupā plus ir 424 kilogrami, šajā rādītājā viņa iekļuvusi pirmajā desmitniekā. Bet L. Serkova grupā ir 3825 kilogrami.

Patīkami atzīmēt, ka palielinājies

tāds svarīgs rādītājs, kā tauku saturs pienā. Abās mūsu pieminētajās Latvijas brūno govju novietnēs — Aizupiešos un Zasekos — tas ir viens četriem procentiem. Ar to šo termu lopoties pierādījušas, ka mūsu pašu brūnājas sekmīgi var «turēt līdzī» ārzemju meinraipajām izslaukumos, oet piena treknumā — tās ievērojami pārspēt.

Meinraipās govīs par importniecēm tagad devējam gaivenokārt inerces pēc, jo lielākā daļa to ganāmpulka jau dzimūšas un uzaugušas mūsu pašu saimniecībā, tārad, pielāgojušas vietējiem apstākļiem. Jāsaka — darbā ar tām jo asāk izceļas slaucēju attieksme, centība, prasme. Vārdu sakot, visas laipās un slīktās īpašības. Šis ganāmpulks dod visai raibu ainu. Mūsu jaunākajā un modernākajā iermā — «Progress» izslaukumi ir 4816 kilogrami vidēji no govs, par 466 kilogramiem palielinājušies pret 1986. gada līmeni. Duntiškos vidējais izslaukums no govs ir 5417 kilogrami. Salīdzināsim ar darīoām, kur turēšanas apstākļi ir tādi pat un nodrošinājums ar lopbarību — arī tās pati, bet deviņos mēnešos vidējais izslaukums

sastādīja 4578 kilogramus. Duntiškos mums izvietotas pirmpienes, tās aprūpē pieredzējušāks kolektīvs, ganī ir cilvēki, kuri ļaui apzinās savu lomu vasaras mēnešos un cenšas pēc iespējas labāk izmantot lēro zāli. Lielā nozīme, protams, arī tam, ka šeit teies gatavoja piena ardevei, veica to tesmeņu masāžu. Un arī izslaukumi visās grupās ir stipri līdzīgi.

Tas lieku reizi pierāda, ka ar krievu un prasmīgu daru var ne tikai kaimus gāzt. Vēl varu novērt vienu parādi: krāsas svārstības atsevišķu grupu vidū ir lieitermā «Progress». Šī novietne mums ir īpašā uzmanības centrā, daros te vairāk mehānizēts, radīti labāki apstākļi, bet ne visām slaucējām tas izdodas. Piemēram, Marijas Lazarevas grupā no govs iegūts pa 4878 kilogramiem, bet turpat Jeļosinijas Kapustenokas grupā — 4080 kilogrami.

Līdz gada beigām atlikusajā laikā vēl var ievērojami laot stāvokli. Labu paraugu rāda Baldu ferma, kas gada sākumā strādāja ar minusu, bet tagad jau plus sasniedz 73 kilogramus.

Govs sākas ne jau tad, kad tā atnesušies un ražo pienu. Nē, tā sākas krietni vien agrāk un tajās novietnēs, kur saimniecībā izvietotas telītes. Vislabākie panākumi ir ganāmpulka re-produktīvajā novietnē Reiniekos un grupā, ar kuru strādā I. Tuca — telītes te ik diennakti svarā pieņemas par 912 gramiem. Kā otro labāko var nosaukt M. Sabansku — viņas grupas telītes pieaug par 892 gramiem. Pēc kapitāla remonta nodota ekspluatācijā Kalnacku ferma — te jaunu grupu komplektē T. Meluskāne. Telītes labi attīstījušas arī Opūgu un Mazo Rumpu novietnēs — drīz papildinās produktīvo ganāmpulku.

Arī nobarojamo jaunlopu grupās netrūkst darba meistaru. Viņu vidū ir P. Prokofjeva, J. Loginova, N. Zabolujeva un P. Senkova. Viņām panākumi neizpaliek, neskaroties uz to, ka grupas palielinātas, daros kļuvis intensīvāks. Tā galīgos rezultātus apkoposim pēc 1. janvāra, kad būs savīti kopā visi galī.

Irīna NORKĀRKLE, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» gaivenā zootehniķe

UZPLĒST PIEMĀJU ATMATAS

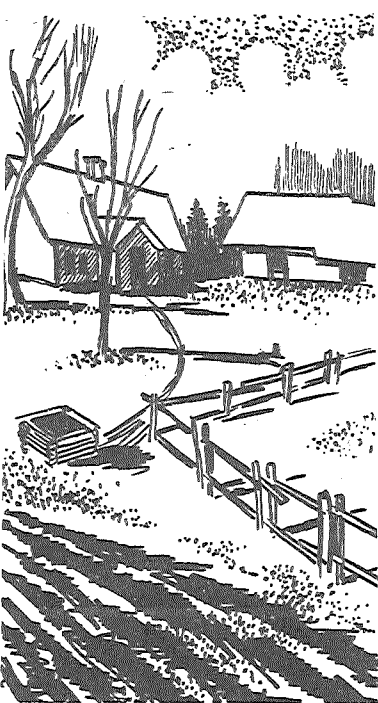
Droši vien tāda tendence ir arī citur: kantorī ierodas lauku ļaudis, lai pieteiktu realizācijai mājlopus. Tie nosauktas aitas, cūkas, jaunlopi, bet ļoti bieži arī govīs. Viens sadomājais tikt vajā no vecās un iegādāties jaunu, tas ir apsvēciami, bet netrūkst arī tādu, kuri pēc tam par govs pirkšanu nedomā — kļuvuši veci un nespējīgi. Gada laikā tiek pārdots desmitiem govju, bet vietā iegādātas nedaudzas. Jaunās ģimenes, kuras saņem labiekārtotus dzīvokļus ciematos — vispār neinteresējas par piemāju saimniecībām. Tām šķiet par grūtu un nav arī laikā nodarboties ar lopu turēšanu — gādāt par ganībām un sienu ziemei, apsaimniekot piemāju zemes gabalu, kad viegli un ērti ir galu nopirkt kolhozā, turpat ciema vaikalā iegādāties pienu, citus patīkams produktus.

Par tādu patērniecisku nostāju mūsu rajons nesen kritizēts republikas Tautas kontroles komitejā.

Patiešām, liekas dīvaini, ka lauku cilvēks, ģimene, kura no lauku gata pratusi sevi apgādāt ar pienu un gaļu, pēc tiem dodas uz pilsētu, svaigu ievadumu dienās kopā ar pilsētas pensionāriem izstāv garu garās rindas. To varbūt pavīsam nebūtu, ja nebrauktu tik daudz laucinieku. Tātad, mēs nesam nopietni uztvēruši partijas un valdības lēmumus par personīgo palīgsaimniecību atbalstīšanu, par to ieinteresēšanu lauksaimniecības produktu ražošanas palielināšanā.

Izrādās, ka mūsu rajonā slaucamo govju skaits tikai pēdējos trijos gados samazinājies par 1038, cūku — par 649, aitu — par 1052, šajā pašā laikā to ģimeņu skaits, kuras vispār netur lopus, palielinājies par 611.

Nevienam, arī rajona agrorūpnieciskajai apvienībai, nav rūpējies, lai tiktu īstenoti plāni individuālo saimniecību atbalstīšanai. Tiesī otrādi — vēl joprojām tās uzskata par traucēkli, par tādu kā bubuļi sak, aizraujas ar individuālo saimniecību

un nestrādā sabiedriskajā. Nemaz jau nerunājot par to, ka tikai formāli skaitās centralizēta piemāju zemes gabalu aparšana un apstrāde — ne tikai jāmaksā par transportu kolhoza vai padomju saimniecības kasē, bet arī traktoristam, jāķer tas aiz svāru stērbeles un ar varu jāvelk uz piemāju lauciņu. Protams, par izspiešanas mēģinājumiem vainīgie tiek sodīti, taču mīļā miera un nākamās sadarbības labad viss tiek darīts pa kluso. Gan apart dārziņu, gan sagatavot sienu katrs grib agrāk, laicīgāk, bet vai tad var atrast kādu, kas palīdzēs. Visur to vien dzird: pirmām kārtām sabiedriskās intereses. Individuālais arī ir sabiedrības daļa.

Republikas Tautas kontroles komiteja pieņēma plašu, lēmumu, kura īstenošana krasi uzlabos stāvokli attiecībā pret individuālajām saimniecībām. Gribētos, lai mūsu rajonā plašāk ieviestos pirmrindas pieredze, jaunās formas un metodes individuālā sektora atbalstīšanā, kāda uzkrāta mūsu un citās republikās.

Juris KAUSA

RĪT — AUTO TRANSPORTA DĀRĪNĪKU DIENA

Slīd zem riepiem kilometri

...Tā nebija pirmā reize, kad nācās «taustīties» caur tik blīvu miglu, ka patiešām bija jāarzēt teiciens «kaut arī dur». Labi, ka uz asfaltētas šosejas bija saskatāmas centrālās ass svītras. Bet katrs pagrieziena, likās, priekšā paver nezināmu bezdibeni — starmešu tuvā gaisma uzbuā tādas balts sienas, ka, šķīta, cauri nav iespējams izspaukties. Piesardzīgi un taustīdamies lavījamies. Ceļš braukts un izbraukts neskaitāmas reizes, bet viss kļuvis tik savāds...

Istā elle sākās, kad nogriezāties uz grantētā ceļa, prom no glābējas līnijas. Tāda migla reti kad redzēja mūsu novadā. Bet līdz mājām — desmiti kilometri.

Pats esmu braucis miglā, bet, kad sēdi blakām šoferim, viss liekas daudz sarežģītāks. Nemiīgi urdīja doma: ir taču tik vēls — pāri pusnaktij, bet viņš — nostrādājis veselu dienu, pārvārijis desmitiem kilometru. Kā justies šajā trakajā krējumā!

Puskrsēlā bija grūti sazimēt Pavļika seju. Spidometra bultīņa trīsuloja pie iedaļas «40», viņš saspringti urbās miglā...

Pavļiks Škuratovs ir viens no tiem šoferiem, kuri par savu darbu atskaitās sekretārei Ludmilai Stepanovai. Viņa centīgi iezīmē astotniekus darba tabelleš, vakaros savāc vecās un rītos izsniedz jaunas ceļazīmes, katru ieregistrējot žurnālos. Tur ir pagārs saraksts: visi vieglo automašīnu stūrētāji, visi speciālisti, kuri brauc ar automašīnām, iecirkņu priekšnieki. Voldemārs Adamovičs un Fjodors Gromovs vispirms ir priekšnieki, tārad — kungi un ķēņini, no kuriem prasa par visu, kas notiek šajos iecirkņos. Gribas pateikt — no adatas līdz siena kaudzei. Bet viņi vēl ir arī šoferi — maz tādu, kuri dienas laikā spēj «uztīt uz riteņiem» tik daudz kilometru.

Allaž pie stūres ir viņu palīgi Ija Tolstropajova, Jadviga Belousova, Ni-

na Rumaka un citi. Noguruši, bet apmierināti pēc darba dienas mašīnu uz garāžu aizdzen galvenais veterinārais ārsts Vitālijs Gulbinskis, galvenā agronome Irēna Saitere, kapitālās celtniecības nodaļas priekšnieks Arkādijs Višņevskis, cūkkopības kompleksa vadītājs Pēteris Leitāns, agrorūpnieciskajā ražošanā Sofija Vjakeša... Kairs no viņiem, protams, varētu izmantot šofera pakalpojumus, bet ar ko var atsvērt prieku, ko cilvēks pārdzīvo, vērojot kā zem riteņiem paslīd ceļa kilometri.

Profesionālajiem šoferiem, kuriem mašīnas stūrēšana pa visiespējamākajiem ceļiem (ne agrorūpnieciskajā ražošanā Sofija Vjakeša... Kairs no viņiem, protams, varētu izmantot šofera pakalpojumus, bet ar ko var atsvērt prieku, ko cilvēks pārdzīvo, vērojot kā zem riteņiem paslīd ceļa kilometri.

Kādreiz, tikko beidzis autoskolu un dabūjis tiesības vadīt automašīnu, atvaļinājuma laikā aizbraucu uz kolhozu, bija pavasaris, visādu kravu vadāšanas laiks. Iedeva mašīnu un dažus vīrus, par krāvējiem. Viendien vajadzēja kravu pārvēst ar maisiem. Aizbraucām uz klēti. Novietoju mašīnu parocīgāk, uzroīju piedurknes un sāku stiept maisus. Viens no krāvējiem satvēra aiz piedurknes: «Pie mums tā nav pieņemts, šoferis nekāpj no kabīnes, viņš tikai brauc».

Cilvēks bija izbrīnījies, ka nu viens pagādājies baltās zvirbulis un dara to, ko citi pat domās nav mēģinājuši. Un mani lūdza būt nopietnam, nedarīt kaunu.

Bet vieglās automašīnas šoferim pat

prātā neienākt kaut kas līdzīgs darba dalīšanai. Viņš brauc, kur liek, viņš palīdz, viņš ir zinošs sarunu biedrs. Un ja tu esi bijis pārāk aizmārsīgs, plānīgs — viņš nav tas, kurš pie izdevības paspēlēs uz tavām vājībām.

Visiem mūsu firmas vieglo automašīnu šoferiem ir nenormēts darba laiks, viņiem algu nerēķina pēc tonnkilometriem. Viņiem tonnu nav, bet ir kilometri. Ir prieks būt tālos komandējumos, ja pie stūres sēž Aleksandrs Mihailovs, Jānis Belousovs, Vitālijs Višķers — visi trīs stūrē «Latvijas», Jeļims Kapkovs, kurš vada dienesta «Nīvu», tāpat arī Roberts Kabakovs, ir prieks ar viņu palīdzību ierasties pie strādājošiem uz lauka, fermās un rūpniecības uzņēmumos. Agrorūpniecības saimniecība plaša, to iespējams aptvert tikai ar mehānizētiem transporta līdzekļiem.

Un vēl prieku sagādā tas, ka viņi tikpat labi orientējas kā tepat rajonā, tā ārpus tā. Ka viņiem ir pacietība dažkārt pagaidīt, kad darba gūzma vēl nav padarīta līdz galam, ka viņi bez vārda runas «izmet» arī likumu, ja tas nepieciešams darba jautājumos.

...Sēžu tipogrāfijā, darbs vārda tiesā nozīmē «deg» rokās, bet aiz loga redzams pazīstamas mašīnas siluets — šoferis gaida. Rit minūtes, pārvēršas stundās, līdz beidzot varam braukt...

Kad pajet laiks, kad daudzie notikumi kļūst par atmiņu objektu, kādā brīdī nevilus atceramies: «Kā toziem Ļeņingradā...Kā netālu no Rēzeknes salūza mašīna...Kā Jēkabpilī stāvējām...Kā pa galvu un pa kaklu mefābmes no viena zinātniskās pētniecības institūta uz otru, lai pagūtu laikā...»

Tie ir gadījumi, kas iegūlušī manā dzīvē. Bet agrorūpniecības vieglo automašīnu šoferi vadā arī citus cilvēkus... Sveiciens viņiem profesionālajos svētkos un paldies par darbu!

Antons RANCĀNS

Zirgkopju panākumi Maskavā

Pusgadu PSRS Tautas saimniecības sasniegumu izstādē Maskavā aizvadīja agrorūpniecības ģimene Sīsijs un ķēve Frīda. Nu tie ir pārvēsti mājās un atgriezušies kā Latvijas zirgu šķirnes čempioni — ar speciālam atšķirības zīmēm — čempionu segām. Tie, kā medz teikt, ir pašā spēku plaukumā — septiņus astoņus gadus veci, arī ar citām īpašībām atbilst tagadējiem tituliem. Līdz ar to slavenāku padarījuši arī visu šķirni, kam dots mūsu republikas nosaukums un ko pārstāvēja tik ievērojamā izstādē.

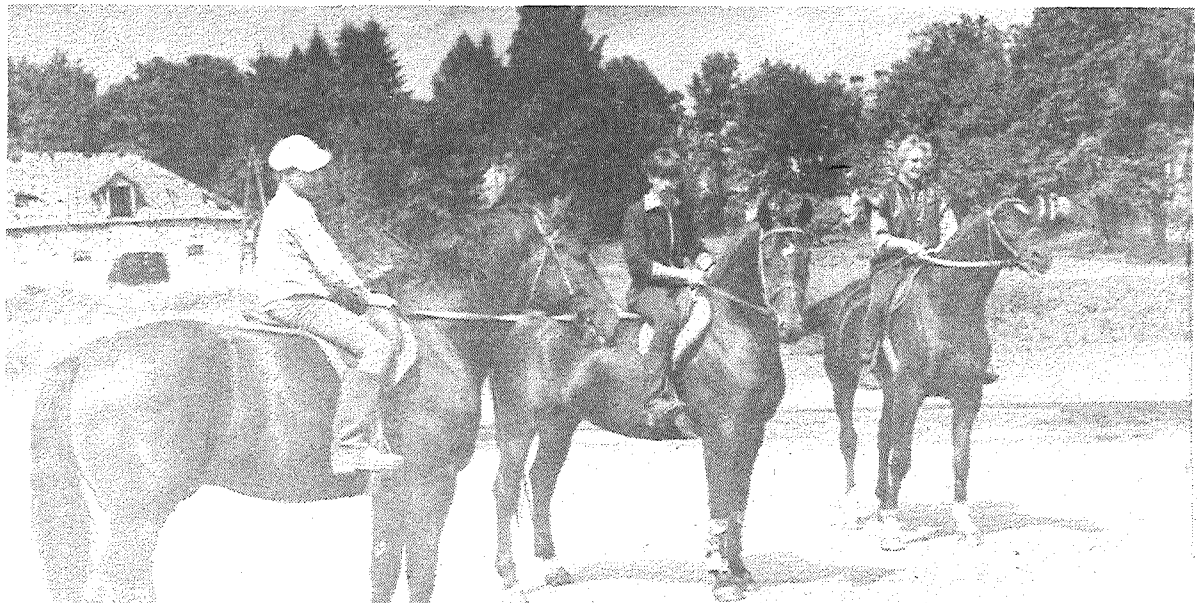
Protams, tas liels gods arī agrorūpniecības kolhoza šķirnes zirgu audzētāvi — neilgajā pastāvēšanas laikā divi izstādes čempioni! Laba reklāma gan šķirnei kā tādai, gan arī tieši mūsu novietnei. Sīkāk par visu pēc tradīcijas pastāstīt

gatavoja specializētais žurnāls «Konevodstvo».

Lai zirgi varētu iegūt čempionu titulus, daudz un rūpīga darba bija jāiegūda vairākiem cilvēkiem. Vispirms te jāatzīmē Zabegu novietnes, kur atrodas abi tagadējie čempioni, zirgkopes Zinaīdas Smukšas, viņas dēla Voidemāra, kurš strādā par treneri, kā arī šķirnes zirgaudzētavas veterinārās ārstes Līgas Upenieces, zirgkopes Marinas Belovas, kura ilgāku laiku šos zirgus kopa un uzturēja Maskavā, daudzu citu nopelnis.

Panākumi PSRS TSSR uzliek daudzus papildus pienākumus šķirnes zirgaudzētavas kolektīvam. Tātad, interese par fermas darbu tagad pieaug, un tas jāveido vēl efektīvāk. Jākļūst par zirgkopības koordinācijas centru visā zonā.

Amēlā: arī šie skaistūji, ko izveduši treniņiem jaunie jātnieku sekcijas dalībnieki, ir Latvijas zirgu šķirnes pārstāvēji.

Lēmums ir. Bet tālāk?

Par to, ka mūsu republikā dzimst maz bērnu, runā vienmēr un visur. Laikam tāda mode. Cits nopietni, cits — ar humoru. Bet no tā bērnu dzimstība nav palielinājusies. To var sekot vienīgi partijas un valdības rūpes par ģimeni, par bērniem, pabalsti un tamlīdzīgi. Ar līdzekļiem un cita veida materiālo nodrošinājumu mūsu zemē neskopojas. Tāpat tas ir arī mūsu agronāms, mūsu rūpnīcā. Par to, kas ir panākts, arī ar sieviešu padomes visaktīvāko rīcību, rakstīju laikrakstam «Cīņa», atsaucošies uz Latvijas Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas, Latvijas PSR Ministru Padomes un Latvijas Republikāniskās arodbiedrību padomes kopīgo lēmumu «Par pasākumiem demogrāfiskās situācijas uzlabošanai republikā», kas pieņemts šā gada augusta sākumā.

Patiešām, jaunajā lēmumā ir daudz labu paredzējumu, būtisku un vērtīgu ieteikumu, kas iepriecināja katru ģimeni. Un mēs bijām gandarīti, ka daudz no tā, ko paguvusi sieviešu padome, ko izdarījuši mūsu uzņēmuma administrācija un citas sabiedriskās organizācijas, ir atzīts par pareizu, ka esam pūlējušies vajadzīgajā virzienā.

Rūpnīcas pilsētiņā iekārtojam bērnu istabu, kurā gaidām gan tos mazulīšus, kuri tikko iemācījušies spert pirmos soļus, gan arī tos, kuri jau rīko kara spēles vai «lec klases», teļpās būs šaha, novusa un dambretes spēles, bet līdzās — laukums, kur nodarboties zem klajas debess — rotājām. Rūpnīca paredzējusi algot darbinieku, kas pārziņās istabu un laukumu, organizēs nodarbības bērniem. Būs viņiem arī «Pasaku namiņš». Viņi tāpat varēs apmeklēt sporta laukumu, kur gan bērni, gan arī vecāki varēs trenēties un spēlēt basketbolu, volejbolu, arī hokeju.

Ir domāts par jauna bērnu dzimstības celtniecību — darbus paredz uzsākt

jau šogad. Tajā būs 140 vietas. Arī dzīvokļu problēma mums būtībā vairs neeksistē — pēc gada vai diviem visiem strādājošajiem būs iabiekārtojie. Ir mums sava patīgsaimniecība, kas apgādā ar pārtikas produktiem, mikroarajānā darbojas jauns veikals, drīz atvērs arī kulinārijas izstrādājumu pārdošanu, pasūtījumu gaidu. Ir rūpnīcas strādniekiem savs medicīniskais punkts. Tas viss atvieglo māmiņu mājas soli. Domājam mēs arī par viņu garīgo vajadzību apmierināšanu — nesen bija daudz bērnu ģimeņu atpūtas vakars. Tāpat organizējam izbraukumus, ekskursijas, citus pasākumus kopā ar ģimenēm.

Jaunais lēmums mūs mudina atrast iespējas vairāk materiāli un morāli atbalstīt ģimenes, visus tos strādniekus, kurus mājās gaida kaut viens dēls vai meita. Mēs rūpējamies par daudz bērnu ģimenēm, bet nav jāaizmirst arī tās, kurās ir mazāk par trim bērniem. Visgrūtāk ir tieši jaunajām. Un nav jēgas jūsmīgi runāt par morāliem aspektiem, augstām kategorijām, ja to pašu vienīgo brīžiem nav iespējams apgādāt.

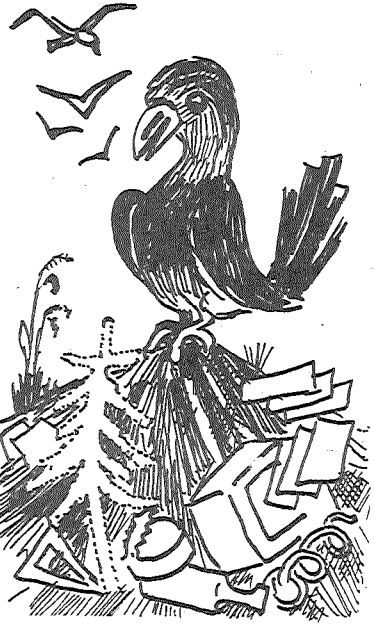
Attiecībā uz apgādi, tad gribot negribot mūsu rajons jānosauca par tādu dieva nepieņemtu nostūri. Vietējā patērētāju biedrība ir tikai «nodzīvojusies», ka pēc katra nieka jābrauc uz kaimiņpilsētām. Topošās un esošās māmiņas ar bažām raugās uz tukšajiem plaukiem, kur drīzāk izmieklam redzami uzraksti «Bērnu uzturs», «Jaundzimušajiem» un citiem, jo tur neviens neatminas redzējies piena maištījumus «Mazulīšis» un «Mazulīte», pat parastās auzu pārslas «Herkules», «Iācīšus», siltos auziņus, maza izmēra siltos apģērbus un tamlīdzīgi. Trūkst paša elementārākā.

Olga KIVKO,
siera rūpnīcas sieviešu padomes priekšsēdētāja

Ventilators 9

LASĪTĀJS IEROSINA TĒMU

Brēc zaļais mežs

Rudeni mēs visi kļūstam melanholiski. Atmiņās biežāk uzpeld vasaras ainavas. Un gribēju jau uzvilkēt seno ziņģi «Šalc zaļais mežs, kur lakstīgalas dzied...», kad satrūkos no skaļas balss:

— Brēc!

— Kur brēc? Kas brēc?

— Zaļais mežs brēc. Nekādas lakstīgalas vairs tur nelido dziedāt. Un nekādas vijoliņas nezied, jo visa birtala ir līdz malām piegāzta ar dražām, atkritumiem, — sirdīgi runāja kāda sieva.

Un iestūķēja man rokā vistokli. Tur bija vēstule, uz pusēm pārplēsta Riebiņu vidusskolas otrās klases skolnieces aritmētikas darbu burtnīca un «Novērojumu par dabu un cilvēka darbību dienasgrāmata» ar skaidri salasāmu spiedogu «Preiļu rajona Riebiņu 8-gadīgās skolas BIBLIOTĒKA».

— To es atradu atkritumu kaudzē uz ceļa pie Sila (Ondžuļu) kapiem, — viņa vēl piemetināja. — Visi atzīst, ka kapi ir skaisti, bet lai kā mēs cenšamies uzturēt kārtībā, vairs nejaudājam. Ja jau sāk atkritumus izgāzt pie vārtiņiem, tad tālāk nav kur iet. Vienu tādu izgāzēju ar ciema izpildkomitejas

palīdzību 1986. gadā izdevās saukt pie kārtības. Varbūt, ka izdodas arī kādu citu...

Izkratījusi sirdi, sieviete aizgāja savās gaitās. Bet ko tad es? Ziņģe aprāvās pusvārdā. Un patiešām sāka likties, ka meži brēc. Brēc tas sils, zaļā zona ap Preiļiem, kurā ir arī agrofirmas meži, brēc koku audzes pie Riebiņu ciemata un citur. Kas tas bija par mežonīgu troksni! Jo visur taču nav iespējams kāju iespert — atkritumu un dražu čupas. To izgāzēji visbiežāk nav tādi, kurš kopā ar visu atstāj arī adreses. Bet arī dziļāk brikšņos nelien — gāž turpat ceļa malā, meža malā. Pavēd mazliet tālāk no sliekšņa un gāž laukā visu, kas gadiem ilgi krāts.

Daudziem gadījies redzēt izgāztuvi pie Rēzeknes rajona robežas — pie ceļa no kolhoza «Stjukalns» uz Varkļāniem. Rēzeknes pusē ir tīrs un skaists, bet Preiļu — gadiem ilgi piegrūzots. Sakrājušies tādi kalni, ka kauns skatīties. Vai tad stjukalnieši būtu no tiem, kas savus atkritumus izmetu pie rajona un savas saimniecības sliekšņa? Tak jau nē. Tos te atved un izgāž no viņas puses — no kolhoza «Vienība» centra Dekšārem, vai varbūt pat no tuvajiem Varkļāniem.

Un kas būtu, ja šīs dražas no savas teritorijas kolhozs «Stjukalns» sagāztu atpakaļ «Vienības» pusē? Tas ir iespējams. Bet ko

darīt nabaga mežam, kura mājokļi pūti pār sliekšni pārgāzti kalni atkritumu? Nav tam ne iekrāvēju, ne buldozeru, lai visas dražas sastūmtu atpakaļ pilsētās un ciematos. Un nekas cits neatliek, kā tikai brēkt. Bet to jau neviens nedzird un nesaprot.

Katreiz, kad brīvdienā iziesi paeļpot svaigu gaisu, aizvien uzdūries uz «svaigām» atkritumu kaudzēm! Mežs, mūsu dabas zaļās plaušas, ir kā diloņa saēstas. Mežs šķauda un klepo, mežam pašam trūkst gaisa. Bet piesārņotāji kā mikrobi izgāž aizvien jaunus un jaunus atkritumu devas. Piepilsētu un pieciematu zonās mežos mazāk tīra gaisa, nekā piedūmotajās pilsētās. Mežs smok nostā, bet cilvēks, apskatījis apkārt, ka neredz kāds cits, ar kārtējo dražu devu aizvien ciešāk aizspiež tā rīkli.

Bet cik tad ilgi tā var pīrgāties par mežu, apgānīt to? Un ne tikai mežu vien! Tajā pieminētajā «Dienasgrāmata» ar bērnu neveiklo roku ierakstīts, kad viņš pamanījis lapkriti, kad pirmo sniegu, kā mācīties vienu koku atšķirt no otra, vilcis aplīšus, bulfiņas, punktiņus un zvaigznītes, atzīmējot nokrišņus, vēju un saulainas dienas, lai pēc tam tas viss būtu atkritumu kaudzē pie kapiem? Ko mēs ar to audzinām? Jaunus dabas nēdējus, kuriem rūp tīrība tikai līdz mājas sliekšnim, bet pāri tam — lai kaut zāle neaug.

Nē, mežs visas cilvēku dražas nespēj atstumt atpakaļ. Viņš tikai brēc. Vai patiešām neviens, kas iet gar šīm kauna un negoda čupām, to neredz un neļū?

Benedikts KAULACIS

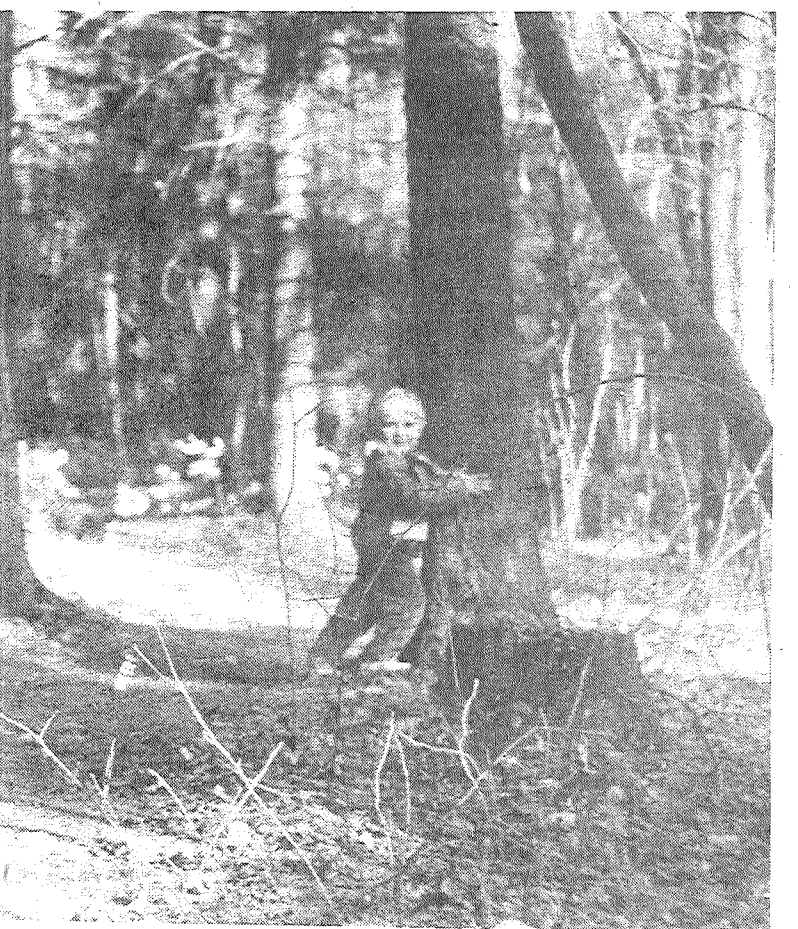
Vienatnē ar rudeni

Skaists ir šis rudens, tam gana siltuma un saules. Tāpēc laikam arī laukos vēl samanašs dzīvīgs zaļums, kas spraucas cauri novītūšajai rūsganajai zālei. Bet bērziem lapas jau paguvusi noraut spēcīgie vēji — tikai paretam vēl samanašs kāds koši dzeltens plankums meža malā. Un asi kontrastē ar egļu mūžam zaļiem svārkjiem.

Pa laukiem laidelējas žaģatas, smagi aizvēcina spārnus vārnas, bet mežā ir kluss. Nav vairs putnu straujās kņadas un vītrošanas. Tikai kaut kur tālienē atskan

kraukļa «klung-klung». Zem kājām čaukst sačokurojušās lapas, mežs palicis gaišāks, caurspīdīgāks — visiem atklāj savus noslēpumus. Smagi un sērīgi šalc egles, tikai zem tām, pie varenajiem stumbriem un arī jaunaudzēs vēl slēpjas vasaras krēsla. Visapkārt gaisā jūtama tā savdabīgā smarža, kāda piemīt tikai rudens mežam — lapu trūdēšanas, mitruma, valgas zemes smarža.

Rudens staigā pa lauku un meža takām. Nokrīt sausais zariņš, vējš sakustina lapas — tās čaukst. Tie ir rudens soļi.

Šis un tas par lietuvēniem

Ticiet vai nē, bet senāk atgādāties tā: atnāk rītā uz kūti saimniece slaukt govī, bet tai vairs ne piliena piena. Esot slaukuši lietuvēni. Un vēl vairāk jūs, lasītāji, izbrīnīsieties, ka lietuvēni tomēr ir. Bet slauc ne govīs, ne trenkā cilvēkus, nodarbojas ar prozaiskām lietām.

Kā visās kārtīgās autogarāžās, arī mūsu kolhoza ir noslēdzami boksi, ir automašīnu stāvvietas uz laukuma, bet tam visam apkārt žogs un vārti vidū, bet pie tiem — sarga namiņš. Vēl pat varens suns brīžiem pie tā pastaigājas aiz stieplu žoga. Un tomēr par spīti šai dubultotajai apsardzei, izrādās, ka kāds izdzen mašīnas un braukā. Atnāk no rīta šoferis, kurš baudījis divas atpūtas dienas. Skatās — mašīna jau citā vietā, ap-

skrāpēta, spidometrs rāda neredzētu skaitli.

Kas par jokiem, kāpēc šādas lietas? To neviens, protams, nevar pateikt. Lietuvēns ar mašīnu jādelējis un cauri! Ej tu noķer pārdabisku, nemateriālu būtni!

Bet gadās, ka nakts braucēji arī materializējas. Tā tas notika ar Valdi Lazdānu. Viņš agrā rītā bez atļaujas izbrauca no garāžas ar automašīnu GAZ-53, uz ceļa Pieniņi — Bīndari izraisīja avāriju, kolhozam radīja ap pieciem simtiem rubļu lielu materiālo zaudējumu.

Skaids, ka laikam tikai sargs, kas dežurē pie vārtiem, nespēj pamanīt, kāds «lietuvēns» pa tiem «izjāj» ar auto. Ja tur gadītos klāt kas cits, noteikti pamanītu šo mistifikāciju.

Tatjana BELIHA

Rosmi atsāk Rīgas kinonama filiāle

Oktobrī darbību atsāk Rīgas kinonama filiāle Riebiņos. Mēneša pedējā piektdienā — 30. oktobrī — skatītāju vērtējumam tiek nodota jaunā mākslas filma «Fotogrāfija ar sievieti un mežakuli». Pie mums, tātad, pirm-demonstrējums. Un mūsu skatītāju atsauksmes, reakcija būs kā tāds baro-

metrs, vai radošajai grupai izdevies, kas to sagaida turpmākajās filmas gaitās.

Uzveduma režisors ir Arvīds Krievs, operators — Dāvis Cimanis, galvenais lomās darbojas A. Hermanis, M. Marīnšone, P. Gaudiņš, S. Balandis, E. Radziņa, I. Kalniņš —

APSVEIKUMS JUBILEJĀ

Lai dienas skan par darbu, Par to, kas ir jau veikts, Par grūtu, skaistu darbu, Kas ir vēl nepabeigts.

CIENTĪJAMĀIS JĀZEP ŪZULNIEK!

Sirsnīgi sveicam Jūs dzīves 50 gadu jubilejā, vēlam vienmēr un visur radošus panākumus, laimi, prieku, možu noskaņojumu!

Agrofirma «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas pirmorganizācija, arodkomiteja.

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaļu vadītājiem — 56732.

Met. Pasūt. 7033

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-loksne.

Redaktors A. RANCANS

Z. NIKITINA